

Petrus' zielestrijd

De veertig dagen die tussen de opstanding van Jezus en Zijn hemelvaart zitten, zou je de intieme dagen kunnen noemen. Alvorens Jezus de aarde verlaat, legt Hij het Woord verder uit aan de discipelen en geeft Hij zijn laatste instructies. Het volgende verhaal speelt zich af in deze intieme periode. Voor Petrus was deze periode heel belangrijk. Er was namelijk iets faliekant misgegaan. Weet je wat, ... ik laat Petrus zelf wel aan het woord. Die kan het veel beter vertellen dan ik. Hij heeft het ten slotte meegemaakt. Luister maar.

Petrus vertelt

“Ik wil jullie iets vertellen, over wat er is gebeurd. Ik ben een discipel van Jezus. Ik hoorde bij de drie discipelen die Jezus overal bij betrok. Samen met Johannes en Jakobus heb ik alles van dichtbij gezien, al de tijd dat Jezus onder ons werkte. Ik was zo blij dat ik Hem mocht volgen. Ik had de Messias gevonden. Ik was altijd bij Hem. Nou ja, ... altijd? Ik *dacht* dat ik altijd bij Hem zou blijven en Hem nooit in de steek zou laten. Dat had ik ook tegen Hem gezegd: “Al laat iedereen U in de steek, ik niet!!” (Matt.26:33). Ik had zelfs gezegd: “Ik ben bereid samen met U te sterven!”

Petrus zei tegen Hem: Al moest ik ook met U sterven, ik zal U beslist niet verloochenen!
(Matt.26:35).

De andere discipelen zeiden dat ook. Ik kan niet voor hen spreken, maar ik meende het echt. Ja, ik hield van Hem.

De gevangenneming

En toen, toen kwam die vreselijke nacht. We waren met ons eigen groepje in de tuin van Gethsémané. Plotseling kwam Judas daar aanzetten met een troep soldaten! (Mark.14:43) Ze wilden Jezus gevangen nemen. Ik trok een zwaard om Hem te verdedigen en sloeg bij iemand het oor af. Zijn naam was Malchus (Joh.18:10). Ik dacht dat ik daarmee goed deed. Jezus had namelijk vlak daarvoor tegen ons gezegd dat er nu een andere tijd aanbrak, waarin een zwaard onmisbaar was.

Hij zei dan tegen hen: Maar nu, laat wie een beurs heeft, hem meenemen, evenzo ook een reiszak. En wie geen zwaard heeft, laat die zijn bovenkleed verkopen en er een kopen.
(Luk.22:36)

Dus ik had een zwaard bij me en Jezus was in gevaar. Het was het moment om in te grijpen, dus ik deed dat. Het was echt een misser. Jezus genas zijn oor en ik moest mijn zwaard terug doen (Matt.26:52). Toen gingen alle discipelen ervandoor. Eentje vluchtte zelfs in z'n nakie (Mark.14:50-52). Ook ik smeerde 'm. Samen met Johannes ben ik Jezus op een afstand gevolgd. We zagen dat ze Jezus meenamen naar het paleis van de hogepriester Kajafas. Johannes regelde dat wij op de binnenplaats konden komen (Joh.18:15-16).

De verloochening

De portierster herkende mij en zei: “Jij hoort toch ook bij Jezus?” En toen gebeurde er iets met mij. In plaats dat ik zei: “Natuurlijk hoor ik bij Hem, ik ben een van Zijn beste vrienden”, ging er een knop om in mij. Ik werd bang en raakte in paniek! Bang, dat ze mij ook gevangen zouden nemen. Bang, voor pijn en vernedering. Maar ik was vooral bang om te sterven, want ik ken de woede van de Schriftgeleerden en Farizeeërs. En in mijn paniek heb ik alle zeilen bijgezet om te voorkomen dat ik ook net zo behandeld zou worden als Jezus. Toen ... toen heb ik gezegd dat ik Hem niet kende. En terwijl Jezus voor de Raad stond, herkende nog een vrouw mij. Ook zij vroeg of ik bij Hem hoorde. Ik deed er nog een schepje bovenop. Ik zwoer dat ik Hem niet kende:

En hij ontkende het opnieuw, met een eed, en zei: Ik ken de Mens niet. (Matt.26:72)

Maar de laatste keer was het ergst. Dit keer was het een bediende van de hogepriester. Hij herkende mijn Galilese accent. Hij was er zelfs bij in de hof met de gevangenneming. Hij had gezien dat ik Malchus z'n oor had afgeslagen. En Malchus was familie van hem! (Joh.18:26). Alleen al daarom konden ze mij oppakken. Ik raakte nog meer in paniek en wat ik toen zei, was zo gênant. Ik ontkende Jezus, ik zwoer opnieuw, maar dit keer vervloekte ik ook mijzelf.

Toen begon Petrus zich te vervloeken en te zweren: Ik ken de Mens niet. (Matt.26:74)

En net op dat moment, keert Jezus zich om en kijkt mij aan. Hij keek mij recht in de ogen.

En onmiddellijk, terwijl hij nog sprak, kraaide de haan. En de Heere keerde Zich om en keek Petrus aan. (Luk.22:60b-61a)

Ik kon wel door de grond zakken! Ik ben weggerend en in huilen uitgebarsten. Ik heb vreselijk gehuild (Luk.22:62). En dan die stomme haan! Jezus had het voorzgd. Er zou een haan kraaien en het klopte. Wat viel ik door de mand. Jezus kende mij beter dan ik. Ik bleek meer dan alleen een lafaard te zijn. Een lafaard vlucht, maar ik, ...

ik heb Jezus tot in het diepst van Zijn ziel gekwetst.
--

Ik schaam me zo verschrikkelijk.

Judas

Nadat de Raad Jezus had veroordeeld, brachten ze Hem naar Pilatus. Het was heel vroeg in de morgen. Judas kreeg spijt van zijn verraad. Hij kon er niet mee leven en heeft zich diezelfde ochtend opgehangen. Zijn verraad was erg, maar mijn verloochening niet minder.

Petrus zielestrijd 1

Toen werd Jezus gekruisigd. Een paar uur nadat Judas zichzelf aan een paal had gehangen, werd Jezus aan een paal gespijkerd. Ik ben niet gaan kijken, Johannes wel (Joh.19:25-26). Ik *durfde* het gewoon niet! Stel dat Hij mij vanaf het kruis zou zien! Ik, die Hem zo verschrikkelijk teleur had gesteld. Toen stierf Hij. Dat ik toch op *deze manier* afscheid van Hem heb genomen. Ik ga de boeken in als een laffe discipel met een grote mond, die zichzelf overschatte. Ik werd ontrouw aan Degene waar ik het meest van hield. Dat ik toch zo diep kon vallen!

De drie dagen die volgden, waren een ramp. Ik kon niet slapen. Ik moest vaak aan Judas denken. Zelfmoord. Nee, dat wilde ik niet, maar zó leven, wilde ik ook niet. Het ergste van alles was dat ik het niet meer goed kon maken. Jezus was dood.

Opstanding

Een paar dagen geleden komen een paar vrouwen naar Johannes en mij. Zij vertelden dat het graf leeg was en dat Jezus' lichaam was verplaatst (Joh.20:1-2). Echt vrouwenkletspraat! We geloofden hen niet (Luk.24:10). Toch zijn we snel gaan kijken. Maria had gelijk, het graf was leeg! Maar er was iets heel vreemds. De lijkwindsels lagen daar en de zweetdoek was keurig opgerold. Ik heb het zelf gezien en Johannes ook. Als je een lijk verplaatst, laar je de doeken eromheen. Wie verplaatst er nou een lijk zonder de doeken? We begrepen en niets van. Hoe was Zijn lichaam toch verplaatst en waarnaartoe?

Want zij kenden de Schrift nog niet dat Hij uit de doden moest opstaan. De discipelen gingen weer naar huis. (Joh.20:9-10).

Niet veel later komt Maria met een ongelooflijk bericht. Ze vertelt dat zij Jezus had gezien en gesproken (Joh.20:18)! Hoe kon dat toch? Wij zijn toch zijn discipelen? Als Hij uit de dood zou opstaan, zou Hij toch eerst naar ons toekomen? Of zou Hij het eerst Zich willen laten zien aan de vrouwen, omdat zij al die tijd, ook de uren aan het kruis, bij Hem zijn gebleven?

Petrus zielestrijd 2

Gelukkig is Jezus daarna ook aan mij verschenen (Luk.24:34). Ik kreeg weer hoop. Nu ik zeker wist dat Hij leefde, kon ik het misschien weer goed maken. Twee discipelen uit Emmaüs hadden Hem niet alleen gezien, ze hadden Hem ook gesproken en zelfs met Hem gegeten (Luk.24:13-35).

Toen gebeurde het. We waren met z'n tienden in huis, alleen Thomas ontbrak. Jezus stond opeens in ons midden. Hij wenste ons allemaal de vrede toe. Zou die vrede ook voor mij zijn? Thomas geloofde er niets van dat we Hem hadden gezien. Acht dagen later deed Jezus precies hetzelfde. Weer kwam Hij door een gesloten deur. Dit keer was Thomas er bij. Hij mocht Hem aanraken. Jezus vermaande hem vanwege zijn ongelof (Joh.20:27-29). Hoe moet dat toch met mij? Wat ik gedaan heb, is veel erger dan dat beetje ongelof van Thomas.

En toen kwam die grote dag. Het was de derde keer dat Hij Zich aan ons liet zien (Joh.21:14). Dit keer niet in Jeruzalem, maar in Galilea, onze eigen streek. Het gebeurde 's morgens vroeg op het strand bij het meer. We hadden de hele nacht gevist en niets gevangen. Er stond een man op het strand. Hij riep dat we de netten aan de andere kant van de boot moesten hangen. En toen ving we zo ongelooflijk veel vissen! Johannes herkende Hem als eerste. Het was Jezus!! Ik sprong overboord en ging naar het strand. Ik was zo blij dat Hij ons opnieuw opzocht. We gingen eten en toen gebeurde het.

Herstel voor Petrus

Jezus sprak tot mij! Ja, tot mij, Petrus en alle discipelen waren erbij. Hij keek me aan en stelde mij een vraag.

1. Hij vroeg: "Petrus, agape je mij?" Dat betekent: "Houd je zoveel van mij dat je bereid bent voor me te sterven?" Ik snapte heel goed waarom Jezus juist dit aan *mij* vroeg. Ik durfde geen ja meer te zeggen. Ik wilde niet opnieuw mijn mond voorbij praten, Hem iets beloven dat ik niet waar kon maken. Ik hield zeker wel van Hem, zoals van een vriend. En dat antwoordde ik ook. Ik zei dat ik van Hem hield zoals van een vriend: "Heer, U weet dat ik U fileo."
2. Voor de tweede keer vroeg Jezus: "Petrus, agape je mij?" Ik antwoordde opnieuw dat ik van Hem hield zoals van een vriend: "Ja Heer, ik fileo U."
3. Toen kwam die derde vraag en dat was confronterend. Jezus vroeg niet meer "Agape je mij?", maar Hij vroeg "Petrus, fileo je mij?" Dat had ik toch al twee keer gezegd. Zou Jezus ook aan mijn fileo-liefde twijfelen? En toch durfde ik dit weer te zeggen, want het was waar. En ik zei voor de derde keer: "Here U weet alles, U weet dat ik U fileo."

Ik kreeg ik de opdracht om voor de schapen te zorgen. Jezus geloofde in mijn fileo-liefde. Blijkbaar is dat genoeg om voor Hem te werken. Ik was echt opgelucht. Zo mocht ik het goedmaken met Hem. Ik had Hem drie keer verloochend, nu mocht ik drie keer belijden dat ik van Hem hield. Echt iets voor Jezus!

Toegift

Tot slot heeft Jezus mij getroost. Hij beloofde dat ik later zoveel liefde voor Hem zal hebben dat ik voor Hem zal sterven. Toch nog ... agape liefde! Ik zal steeds meer van Hem gaan houden! Toen gingen we samen een stukje wandelen, even met Hem alleen. Wat was ik blij en wat houd ik van mijn Messias!"

Slotgedachte

Tot zover Petrus en zijn worsteling. Een worsteling met betrekking tot schuld, spijt en vooral zelfverwijt. Wat mij raakt, is het besef van Petrus dat hij Jezus heeft gekwetst. Zijn verdriet is niet

gericht op hemzelf, maar op wat Hij Jezus aandeed. Hij wil maar één ding: weer bij Hem horen. Dat zijn diepe gevoelens van loyaliteit voor Hem die hij verloochende. Wat een prachtige geschiedenis en wat een diepe lessen!

Vragen

1. Wat zou Jezus bedoelen met de noodzaak van het zwaard? De interpretatie van Petrus was op dat moment fout. Wat bedoelde Jezus dan wel? (Matt.26:51-53)
2. Petrus ging ervanuit dat Jezus hem de verloochening kwalijk nam.
  - a. Nam Jezus hem helemaal niets kwalijk? Jawel, zijn zelfoverschatting.
  - b. In feite had Petrus het meest last van zelfverwijt. Herkent u dit patroon. Iets is al vergeven, maar door Zelfverwijt raak je de last niet kwijt.
3. Judas kreeg spijt voor wat hij had gedaan en hing zich op. Hij ging anders om met zijn schuldgevoel dan Petrus.
4. Zou je kunnen stellen dat Judas spijt had en Petrus berouw? Spijt heeft te maken met nadelige consequenties voor ons zelf. Berouw beseft de schade de ander aangedaan. Wat is het verschil tussen berouw en spijt?
5. De toenemende liefde door de geloofswandel met Hem. Ervaart u dat ook?